



PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK  
refpasaret.hu

**Pasarét, 2022. december 22.  
(csütörtök)**

*Szepesy László*

# AHOVÁ AKARJA, ODA HAJTJA

**Énekek:** 135,1-3, 256,5-8

**Alapige:** Lukács 2,1-5

*„És lett azokban a napokban, Augustus császártól parancsolat adaték ki, hogy mind az egész föld összeírattassék. Ez az összeírás először akkor történt, mikor Szíriában Cirénius volt a helytartó. Mentek azért mindenek, hogy beírattassanak, ki-ki a maga városába. Felment pedig József is Galileából, Názáret városából Júdeába, a Dávid városába, mely Bethlehemnek neveztetik, mivelhogy a Dávid házából és háznépe közül való volt; hogy beírattassék Máriával, aki néki jegyeztetett feleségül, és várandós volt.*

**Imádkozzunk!**

Dicsőítünk és magasztalunk, felséges Urunk, Istenünk, a zsoltárossal együtt, mert megtapasztaljuk naponként a Te jóságodat, gondviselő szeretetedet, hosszútűréseidet, irgalmadat, kegyelmedet, és fel se tudjuk sorolni mindazokat a jótéteményeidet, amelyeket kiárasztasz ránk újból és újból. Urunk, miközben Rád tekintünk, ugyanakkor szívünket még vonzza a földi, és látjuk azt is, hogy akár a saját életünket, akár világunkat, környezetünket is hogyan rongja meg a bűn, milyen mélységekbe taszít, milyen megkötöttségekben tart fogva bennünket és másokat. Látjuk, Urunk, hogy adventi időszakban is, bár hirdettetik a Te igéd, a Te csodálatos eljöveteled, annak újbóli ígérete, mégis az emberek szívén a békétlenség, a rohanás, az aggodás, a félelem és még annyi minden vesz erőt. Köszönjük, Úr Jézus Krisztus, hogy amikor először eljöttél, akkor is hatalmasabb voltál minden hétköznapi bajnál, gondnál, és köszönjük, hogy Te minden világi erőt le tudtál győzni, mert nem akartad, hogy a bűnös ember elveszen

és elkárhozzon, hanem azt akartad, hogy megmeneküljön, éljen és örök élete legyen. Köszönjük, hogy ilyen Istennek ismerhetünk Téged, ahogy a zsoltáros is vallja: nagy hatalmaddal mindent, amit akarsz, megteszel földön, vízen, ezen a világon. Kérünk, Úr Jézus Krisztus, hogy most is igéd által láttasd magad ilyen hatalmasnak, és adj nekünk hitet, Benned való bizalmat ezt elfogadni, és csak Benned bízni.

Kérjük, hogy hirdettesd a Te szent igédet, és tedd gyümölcsözővé a számunkra, add, hogy indítson minket neved őszinte imádására, magasztalására, jobban odaszánt életre, az engedelmességre való törekvésre, és hogy járjunk abban az irgalomban, kegyelemben, szeretetben, amellyel Te is szeretsz bennünket.

Így kérünk, áldd meg Rád figyelésünket, istentiszteletünket. Golgotai keresztáldozatodért, kegyelmedért kérünk, hallgass meg!

Ámen.

### ***Igehirdetés***

A felolvasott néhány igevers Krisztus születését megelőző eseményekről beszél, és első hallásra, vagy ha úgy olvassuk, mintha még soha nem olvastuk volna, úgy tűnhet, hogy ezek az események jelentéktelenek, nem valami nagy horderejűek. Egy politikai döntés születik a birodalom vezetése részéről: népszámlálást, összeírást kell tartani; elhangzik néhány politikus, nagy hatalommal bíró ember neve; majd pedig József és Mária hétköznapiak tűnő utazásáról számol be Lukács evangélista. Látszólag semmi különös nincs ezekben, hiszen napjainkban is születnek hasonló döntések. Éppen az idei évben tartottunk népszámlálást hazánkban, amely során szerintem sokkalta több kérdésre kellett válaszolnunk, mint valószínűleg Máriának és Józsefnek kellett. Tehát emberi szemmel nézve úgy tűnhet, hogy nem sok üzenete van ennek a néhány igeversnek. Még akár Lukács evangélista precizitásának is betudhatjuk ezt a sok információt, aki szerette pontosan meghatározni az adott események időpontjait, és mivel korábban még a királyok uralkodásának éveit alapján határozták meg az események pontos dátumát (mert ugye nem volt viszonyítási pont, mint nekünk Krisztus születése előtt vagy után), ezért úgy vélhetjük, itt is csupán ennyi történik: az evangélista elmondja nekünk, hogy pontosan mikor született Krisztus. A rendszeres bibliaolvasók azonban már tudhatják, hogy soha semmi sincs véletlenül leírva Isten igéjében, mindennek megvan a maga jelentősége és üzenete számunkra. Ezért jól tesszük, ha kicsit elmélyedünk ezekben az igeversekben, és megkeressük arra a kérdésre a választ, hogy ezek a mondatok mit is árulnak el nekünk mennyei Atyánkról, aki a világmindenség Ura. Ma esti alkalmunkon néhány ilyen üzenetet szeretnék kiemelni és megnézni.

Az első ilyen üzenet az lenne, hogy Krisztus születésének idejét a Biblia az idők beteljesedésének nevezi. Pál apostol így fogalmaz: „*Mikor pedig eljött az időnek teljessége, kibocsátotta Isten az Ő Fiát, aki asszonytól lett...*” (Galata 4,4). Lukács evangélista mind a császár, mind a helytartó nevét megadja, azaz leszűkíti az időintervallumot, amiről beszél, és egy pontos, nevezetes, a kortársai számára el nem feledhető eseményhez köti, az első összeíráshoz. Miért kell a mikorra ilyen nagy hangsúlyt fektetni? Miért nem volt elég futólag csak annyit említeni, hogy az első összeírás-kor történt? Miért kell foglalkozni világi hatalmasságokkal, a császárral, a helytartóval? Azért, Testvérek, mert az akkori politikai állapot nem a véletlen műve volt. Krisztus születésének ideje egy előre és pontosan meghatározott időpont volt. Ez volt az Ő egyik ismertetőjele. A Messiás ugyanis nem születhetett akármikor. Miért? Az ószövetségi hívő nép állandó kérdése az volt, hogy miről ismerjük meg majd a Megváltót, amikor az eljön közénk? És tudjuk jól, hogy Isten számos ismertetőjelet adott az Ő népének, amiről felismerhetik Krisztust, amiket emberileg nézve lehetetlen-ség előidézni. Pl. szűztől kellett születnie, Dávid leszármazottai közé kellett tartoznia, stb. Az egyik ilyen ismertetőjel volt a születés dátuma is.

Két fontos prófécia is elhangzott az ószövetségi korban ezzel kapcsolatban. Krisztus születéséhez időben közelebbi próféciát Dániel próféta kapta meg az Úrtól, könyvének 2. és 8. fejezeteiben olyan látomásokat találunk, amelyben az Úr előre kijelentette a zsidóknak, hogy hány birodalom fog még létrejönni és eltűnni addig, amíg megszületik a megígért Szabadító. A 8. fejezetben lévő látomás pontos magyarázatot is tartalmaz, amely a népeket is megnevezi, akik uralomra kerülnek a babiloni fogságtól Krisztus eljöveteleig. Arról is szó esik, hogy a Római Birodalom felemelkedik, és majd megjelenik Júdea területén, kiterjeszti befolyását arra a környékre, és akkor születik majd meg Krisztus.

A másik prófécia sokkalta ősbibb, a haldokló Jákób kapta meg. E szerint: „*nem múlik el Júdatól a fejedelmi bot, sem a vezéri pálca térdei közül, míg eljő Siló, és a népek néki engednek*”, ez Krisztusról szóló jövendölés. Ennek rövid magyarázata annyi, hogy mindig lesz Izráel népének olyan fejedelme és vezetője, aki a zsidó népből származik. Nemcsak királyokról van itt szó, hanem egyszerű vezetőkről is. Ha Izráel történelmét megvizsgáljuk, látjuk, hogy ez valóban így is történt. Voltak királyok, és amikor a királyság intézménye összeomlott – elvették a zsidóktól büntetésként, és más népek igazták le őket az Úr büntetéséül –, akkor is voltak kinevezett, vagy legalább is látszatvezetők a zsidók közül. Krisztus születése körül történt az, hogy a világi hatalmat is teljesen elvették az izráeli vezetőktől, akkor már látszat szerint sem volt zsidó vezető. Egyrészt a királyuk Heródes lett, aki edomita származású volt, és nem izráelita. Más-

részt pedig a Lukács által említett Cirénius – latinosan Quirinius – római helytartó volt az első, aki annyira kiterjesztette Róma fennhatóságát Júdea fölött, hogy azt a Római Birodalomhoz tartozó területként kezelték, ezért is írták össze először a népet Krisztus születése korában. Mert ha a római császár parancsol, akkor mi köze egy szomszédos királyságnak hozzá? Annyi, hogy már az ő fennhatósága alatt áll az ország, tehát a római császár parancsát Júdeában is végre kell hajtani. Krisztus születése előtt is Róma rendelkezett befolyással a terület fölött, de az Ő születésekor lett ez teljesen nyilvánvalóvá és egyértelművé, hogy Júdea elveszítette függetlenségét, szuverenitását. A zsidók alávetettségének újabb bugyra volt ez a császári parancs. Hogy megértsük, mennyire sértő volt ez az összeírás a zsidó nép számára, jusson eszünkbe az, amit Gamáliel mondott (Cselekedetek 5,37). Ő emlékeztette a zsidó vezetőket arra, hogy a galileai Júdás vezetésével felkelés, lázadás tört ki a népszámlálás idején, aminek egyik fő oka valószínűleg pont az összeíratás volt, mert az adó kivetését készítette elő, ami szintén a rómaiaknak való alávetettségre emlékeztette Izráel népet. Miközben tehát Izráel népe élte a mindennapjait, és azt mondhatta volna, hogy az idők egyre gonoszabbak, egyre több mindent veszítünk el a szabadságunkból, Isten pont akkor látta jónak elküldeni az Ő Fiát, a királyok Királyát. A világban válthatták egymást a különféle uralkodók, de mindeközben Isten terve és akarata – amit Dánielnek is kijelentett – folyamatosan haladt előre, az idő csak telt, és folyamatosan teljesedett be mindaz, amit Isten előre tervezett, míg végül egyszer csak a visszaszámlálás a végéhez ért, az utolsó homokszem is lefolyt a homokórában, és betelt az idő, eljött a Messiás eljövételének ideje. A történelmet nem mindegy, hogy hogyan nézzük, Testvérek. A birodalmak adják egymásnak a vezetői pálcát? Vagy pedig látjuk, hogy az Úr visz előrébb bennünket az Ő terve megvalósításában, még hogyha ezt – tudjuk jól – nem tudatosan cselekszik a világi hatalmasságok, de mégis azt mutatja az Ige nekünk, hogy folyamatosan az Úr munkálkodik?

Eljött a Messiás születésének ideje. Miért nem jött korábban? Miért nem jött később? Nem tudjuk. Az Úr nem jelentette ki számunkra ezt a titkot. Annyit tudunk, hogy az volt az isteni bölcsesség szerint a legalkalmasabb idő Krisztus eljövételének idejére, amit Lukács is meghatároz. Nem a véletlen műve volt, hogy akkor született Krisztus, mert a véletlen nem létezik. Isten által elrendelt idő létezik, és ez határozta meg Krisztus születésének idejét is, ahogyan minden mást is az életében. De nem csak az Övében, a miénkben is. János evangéliumában többször is azt olvasuk (pl. a kánai menyegző történetében, vagy a 7. fejezetben), hogy Krisztus azt mondja tanítványainak: még nem jött el az én időm. Ő tudta, hogy pontosan mikor minek kell történnie. Mert Isten tudja, hogy mit mikor kell

tennie. Ebből pedig két fontos dolgot tanuljunk meg magunkra nézve. Először is, hogy ma is ugyanígy telik az idő Krisztus második visszajöveteléig, mint akkoriban, amikor még nem született meg Ő. Nem élünk más időket. Ma is ugyanúgy az Úr viszi véghez az Ő tervét, akaratát, egyre közelebb és közelebb kerülünk az Ő visszajöveteléhez. Nem tudhatjuk bár, hogy mennyi idő van hátra, nem tudjuk, mennyit mutat az óra mutatója, pont ezért éberem kell várakoznunk, készen kell állni minden egyes pillanatban. Ahogy Krisztus első eljövetele is váratlanul érte a zsidó népet, mert váratlanul érte, ugyanúgy Krisztus második eljövetele is így fog bekövetkezni. Egyszer annak az ideje is betelik, hogy Ő visszajöjjön, és akkor minden szem meglátja Őt hatalmában, dicsőségében, fenségében, hívők és hitetlenek egyaránt. Mi lássuk azt, hogy az idő halad előre, az Úr egyre közelebb visz minket az öröklét és a feltámadás felé. Nem mindegy, hogy a mindennapi hírek mögött a hit szemével látjuk-e az Urat is munkálkodni, vagy nem.

Másodszor pedig saját életünkre nézve is legyünk alázatosak, és bízzuk az Úrra, hogy mire mennyit kell még várunk, minek van itt az ideje az életünkben. Gyakran szeretnénk siettetni, vagy pont éppen késleltetni a dolgokat, vagy azért, mert már nagyon várjuk, vagy pont azért, mert nem akarjuk, hogy azok bekövetkezzenek, mert túl fájdalmasak nekünk. Krisztus földre jöttének idejét pontosan időzítette. A páli kifejezés, amit olvastam: „*Mikor pedig eljött az időnek teljessége, kibocsátotta Isten az Ő Fiát*”, egy olyan képet hoz elénk, hogy Krisztus a mennyben – most értsük jól – nem tétlenül, de várta az Atya akaratának idejét, az Atya szavát, és amikor eljött az a pillanat, hogy most mehetsz, akkor jött el Krisztus. Ebben a kicsi mozzanatban is lássuk Krisztus engedelmességét az Atyának, aki alávetette az Ő akaratát ebben is szerető Atyjának, a pontos időket illetően is, hogy mikor van valaminek itt az ideje. A születésének idejében, hogy megvárta az Atya akaratát, hogy mikor kell születnie; megvárta azt a pillanatot, amikor letelt az a 30 év, ami idő alatt minden egyes nap hordozta bűneink terhét, ami Neki folyamatos lelki fájdalmakat és kínokat jelentett, mert Krisztus egész életében hordozta a mi bűneink terhét; és megvárta a pontos idejét a golgotai keresztnak is, és tudta, hogy mikor fog átadatni, mikor kell magát átadnia ellenségeinek, és meghalnia. Tanuljunk meg, Testvérek, Krisztustól ezt az alázatot, hogy türelemmel tudjunk várni az Úrra minden körülmények között. Nem vagyunk tisztában Istennek velünk kapcsolatos pontos, napra lebontott akaratával, hogy melyikünkkel mi fog történni a jövőben. De nem is kell tudnunk ezt ahhoz, hogy alázatosan rábizzuk magunkat abban, hogy mikor minek van itt az ideje. Nem kell tudnunk, Testvérek, elég bíznunk az Atyában. A szenvedésnek és örömeinek, a születésnek és halálnak, a várakozásnak és ígéretei beteljesedésének meg-

van mindig az Atya által kijelölt ideje. Ha valamit ma nem ad meg az Úr, bízzuk az Ő bölcsességére, kegyelmére, hogy Ő jobban tudja nálunk, hogy az kell-e vagy sem most. És reménykedjünk benne, hogy a jót nem tagadja meg tőlünk. Ha valamit ma ad, akkor adjunk hálát Neki, és ha valamit nem ad, amit szeretnénk, akkor is higgyük el, hogy most ennek van itt az ideje, és az a mi javunkat szolgálja, és az Ő dicsőségét, még hogyha az esetleg fáj is nekünk.

De menjünk tovább az Ige üzenetében. Másodszor Urunk végtelen nagy hatalmát is megláthatjuk ebben a néhány igeversben, amit két dologban is megmutat nekünk Isten, tehát az Ő hatalmát két dologban ragyogtatja fel számunkra. Egyrészt abban, hogy a világ leghatalmasabbnak gondolt embereit is játszi könnyedséggel felhasználja saját akaratának megvalósításában, másrészt pedig a jelentéktelennek tűnő, senkinek gondolt embereket felemeli, és dicsőíti meg magát általuk. Ezeket hadd fejtsen ki bővebben.

Gyakran úgy gondolunk életünkre és hétköznapijainkra, hogy azokat nem mi irányítjuk, hanem nálunk hatalmasabb, gazdagabb, erősebb emberek. Van ennek realitása. Sokan beszélnek arról, hogy a híreket a médiát uraló érdekszervezetek irányítják, így az általános közvéleményt és hangulatot is befolyásolják. Majdhogynem képesek az igazságot hazugsággá, a hazugságot pedig igazsággá változtatni, és ezt bizonyos hírekben meg médiákban látjuk is. A gazdasági világot, azt, hogy mennyibe kerül egy kilogramm kenyér vagy a benzin, olyan vagyonnal rendelkező emberek irányítják, akiknek befolyása alól nehéz kikerülni. A globális gazdaság idején minden összefonódik mindennel, mindenki rá van utalva a másokra, országok függenek más országoktól, az önállóság nagyon ritka. És egy ilyen korban az a gondolat, hogy teljesen független legyek valakitől vagy valamitől, szinte lehetetlenség. A politikai, ideológiai befolyásról pedig nem kell külön beszélnem, nem csak a múlt század volt a nagy ideológiák százada, most is ezeket az időket éljük, és a történelem során nagyon sokszor az emberiség ezt megtapasztalja, hogy milyen erővel rendelkeznek a különféle ideológiák. Vannak milliárdosok, superhatalmak, akik azt tehetnek, amit akarnak (úgy szokták hívni őket, hogy az érinthetetlenek), sem szankciók, sem fegyverek nem tudják megállítani őket. Egy ilyen világban, egy ilyen világszemlélettel sokan úgy gondolják, hogy teljesen tehetetlenek vagyunk, úgy is az lesz, az fog történni, amit ezek az emberek akarnak. Létezik egy ilyen világszemlélet, ami valljuk be, nincs is annyira elrugaszkodva a valóságtól.

Ne higgyük, hogy ez másként volt az ókorban. A római császár, Augustus korlátlan hatalommal bírt, szinte bármit megtehetett. A látszat még fennállt: még volt római szenátus, más politikai tisztségek, de úgyis tudta

mindenki, hogy amit Augustus mond, az lesz. A Római Birodalom terjeszkedett, gazdaságilag, kulturálisan is rákényszerítette akaratát a környező népekre. A katonaság több városban helyőrséget állított fel, adókat vetettek ki a népre. A birodalom virágzott, az egész Földközi-tenger partvidékét magába foglalta, sőt, már kiterjedt Galileára, Nagy-Britanniára is. A kisembereknek látszólag nem sok beleszólásuk volt, hogy mit tesznek velük. József nemigen mondhatta, hogy márpedig én nem megyek Betlehembe, nem járt volna legalábbis nagyon jól, ha ezt teszi. És mégis mit látunk az Igében? Hogy minden emberi szándék, gonoszság, hatalmaskodás, elnyomás ellenére is az Úr játszi könnyedséggel használja fel saját akaratának megvalósításához még az emberi gonoszságot is, mert Ő ilyen hatalmas Úr, hogy még a gonoszokat is tudja irányítani az ő tudtukon kívül. Mert az összeírást semmiképpen sem lehet nevezni valami jó dolognak, legalábbis a zsidókra nézve biztosan nem volt az. A császár szándékai sem voltak olyan nagyon önzetlenek. Vagy a hatalmát akarta fitogtatni, vagy az adóösszeírást akarta előkészíteni, történészek vitatkoznak rajta, de lényeg a lényeg, hogy valószínűleg Augustust nem valami nemes szándék vezérelte. Mégis az Úr mihez használta fel ennek a nagyhatalmú embernek a gonosz akaratát? Ahhoz, hogy a saját akaratát megvalósítsa, ami szerint Krisztusnak Betlehemben kell megszületnie. Mert így szólt a prófécia: *„De te, Efratának Bethleheme, bár kicsiny vagy a Júda ezrei között: belőled származik nékem, aki uralkodó az Izráelen; akinek származása eleitől fogva, öröktől fogva van”* (Mikeás 5,2).

Tudjuk jól, hogy Mária és József Názáretben éltek, nem Betlehemben, így ha otthon maradtak volna, akkor nem teljesedik be az isteni ígélet, egy újabb ismertetőjele a Messiásnak. Ugyanakkor, ha saját maguk akartak volna csupán elmenni Betlehembe – mert ez is lehetett volna –, akkor az egyszerű emberi mesterkedés lett volna. Az azonban nem valószínű, hogy József erre kényszerítette volna a 9 hónapos várandós feleségét, Máriát, hiszen egy ilyen út megterhelő egy kismama számára. Mindemellett pénzbe is került az út, amiből szintén nem volt sok nekik, ezt a 24. versből is tudjuk, hiszen amikor a szülés után áldozatot mutattak be a templomban Józsefék, akkor egy pár galambot vittek csak áldozatul, ami a szegényeknek volt megengedve a törvény szerint (mert a tehetősebbnek bárányt vagy kost kellett áldozniuk). A császári rendelet által azonban József szinte rá volt kényszerítve, hogy Betlehembe menjen feleségével együtt, mert a világi hatalom megparancsolta neki. A császári parancsolatban világosan az mutatkozik meg tehát, hogy Istentől vezetettve mentek el Betlehembe, mintegy az Úr küldte őket oda, hogy Krisztus ott szülessen meg, ahol azt Ő több száz évvel ezelőtt megígérte a próféta által. Látunk kell tehát ebben is az Úr hatalmát, ahogyan Augustusszal kapcsolatban beteljesíti igé-

jét: „*Mint a vizeknek folyásai, olyan a királynak szíve az Úrnak kezében, valahová akarja, oda hajtja azt!*” (Példabeszédek 21,1), íme egy példa: a mindenható nagy Augustus azt teszi, amit az Úr akar, ráadásul tudtán kívül. Érezhetjük kicsinynek és jelentéktelennek magunkat egy nyolcmilliárd embert számláló világban, ahol minden hír nagy politikai, gazdasági és társadalmi eseményekről, mozgalmakról és kiemelkedő, globális jelentőségű, elképzelhetetlen hatalommal és presztízzsel rendelkező emberekről szól. De sose felejtsük el az Ige üzenetét: az összes hatalmas politikai erőt és az összes óriási ipari komplexumot anélkül, hogy tudnák, Isten vezérli, mégpedig úgy, hogy az Ő akaratát teljesítsék be. Amikor a háborúra, megemelkedett rezsi-, benzin- és élelmiszerárakra gondolunk, jusson ez is eszünkbe! Tud mindezekről az Úr, és nem csak tud: irányítja a nagy globális eseményeket is, a nagyhatalmú embereket is.

Másodszor pedig abban lássuk meg az Úr erejét, hogy Ő ezt a végtelen hatalmát az Ő dicsőségére és a mi javunkra, üdvösségünkre használja fel. Ez egy nagyon fontos dolog, amire nem árt, ha emlékezünk, hogy nem az ítéletre használja még; még a kegyelem ideje van itt, még az Istenhez térésnek van itt az ideje. Majd egyszer lesz idő, amikor Krisztus visszajön hatalmával, dicsőségével, és akkor már az ítélet következik. Most még megmentésünkért munkálkodik, most még hangzik a Hozzá hívó evangélium. Hadd fogalmazzak így is: a kis emberek, Mária és József javára munkálkodik az Úr, akiknek Názáretből Betlehembe kellett eljutniuk. Ne gondoljuk, hogy az Úr keze megrövidült volna csak azért, mert megpróbáltatásokat tapasztalunk kicsiny életünkben, úgy, mint József és Mária is. Az Úr keze nem rövidül meg azért, mert valami nekünk nem úgy jön össze, ahogyan azt mi szeretnénk. Vasárnap is említettem, hogy emberi megítélés szerint Józseféknek minden a lehető legrosszabbul alakult. Ha egy peszsimista ember mondta volna el a történetüket, akkor azt mondta volna, hogy ennél rosszabb nem is történhetett volna velük. Nem maradhattak otthon, hogy ott szülessen meg első gyermekük, hanem el kellett utazniuk, ami megterhelő volt Mária számára. Nem találtak normális, tiszta szállást maguknak, nem tapasztaltak semmiféle emberséget, hogy valaki átengedte volna nekik a szobájukat. Ráadásul a szülés ideje is pont akkor jött el, amikor egy istállóban kellett megszállniuk. Gondolhatták volna: hol van az Úr? Miért nem segít, és könnyíti meg a körülményeinket és helyzetünket? De Lukács azt írja, hogy minden így volt a legjobb, így volt a jó, Isten akarata szerint való, mert így teljesedett be minden, Krisztus születésével kapcsolatos ígéret. Fontos ebből levonnunk a következtetést, hogy az Úr számára nem a mi testi, elképzelt jólétünk és hírnevünk a legfontosabb, hanem az üdvösségünk, a szentségünk. Ezek érdekében uralja és irányítja az egész világot, azért, hogy mi az Ő gyermekei legyünk, és megmenekül-



jünk bűneink következményeitől. Mindig üdvözítő, megszentelő és örökkévaló céljaira használja az Ő hatalmát az Ő népe javára, efelől bizonyosak lehetünk. A mindennapi gondok, megpróbáltatások közepette ezekről nem szabad elfeledkeznünk, hanem minden emberi nézőpont fölé emelkedve az Úr örökkévaló, Őt dicsőítő céljaira is kell gondolnunk, nemcsak arra, hogy pillanatnyilag nekem mi jó, hanem az örökkévaló távlatra nézve, az Úr népe javát nézve és az Ő dicsőségét nézve mi az, ami jó. Ezeket előrébb kellene helyeznünk az életünkben. Hadd fogalmazzak így, jó értelemben: az Úr a kis emberek nagy Istene. Nagy okunk van az öröme, mert tudtukon kívül a világ összes királya, elnöke, miniszterelnöke, kancellárja és vezetője ma is követi mennyei Atyánk szuverén rendeleteit, hogy mi, az Ő gyermekei, hasonlónak formáltathassunk Krisztushoz, és azután beléphessünk majd az örök dicsőségbe. Mert ma is ugyanígy munkálkodik az Úr az Ő nagy hatalmából, és az üdvösségünket viszi előrébb, ahogyan Krisztus eljövetele az üdvösségünket szolgálta és munkálta, ugyanúgy munkálkodik ma is az Úr. Krisztus születése előtt az Úr megmutatta nekünk, hogyan munkálkodik, és higgyük el, hogy ma is így cselekszik. Nem mindig értjük, hogy a hatalmasok vizsáljai, háborúi miért történnek, ezt az Úr nem jelenti ki, de azt tudjuk, hogy az Úr népe javára tudja azokat fordítani, és meg is teszi.

Ez az út pedig gyakran az, amelyen Krisztus is keresztülment, a megaláztatás útja. Az Úr gyakran előbb megaláz minket, hogy aztán abból felemelve dicsőítse meg magát. Nem mintha mi egyébként ne érdemelnénk meg a megaláztatást: számos bűnünk miatt még annál rosszabbat, sokkalta többet érdemlünk meg. Mert miért kellett Betlehemben Krisztusnak megszületnie? Miért ott kellett? Miért pont Betlehem? Miért nem Jeruzsálem? Jeruzsálem is Dávid városa volt, nem? Ráadásul sokkalta jobban emlékeztetett az ő dicsőségére, királyi hatalmára: ő foglalta el, ő építtette meg, ő tette fővárossá és királyi várossá, ő vitte oda a szent sátort, és aztán az Úr ott jelölte ki a templom helyét. Nem nagyobb dicsőség lett volna, ha Jeruzsálemben született volna meg? Nem, az Úr döntése szerint nem. Betlehemet választotta Fia születésének helyéül, ahonnan Dávid elindult, ahol még kicsiny volt, ahol még lenézett pásztor volt. Szinte a névtelenségből emelte fel az Úr Dávidot, és tette népe királyává. Krisztus útja is ez volt, ezért kellett Betlehemben kezdődnie földi életének: a megaláztatásból, az alacsonyságból, az ismeretlenségből kellett jönnie, hogy Isten dicsősége, irántunk való, mélyre hajló szeretete még inkább meglátszódjék Rajta keresztül. Ne csodálkozzunk azon, ha minket is Isten ezen az úton vezet keresztül. Megaláz, gyakran mélyre taszít, hogy aztán felemelve még inkább meglátszódjon az Ő kegyelmének és irgalmának nagysága és ereje rajtunk keresztül. Pál apostol is erre a felismerésre jutott a Szentlélek vezetése ál-

tal. Hadd olvassam fel, és értsük ennek függvényében: „*Elég néked az én kegyelmem; mert az én erőm erőtlenség által végeztetik el. Nagy örömet dicsekszem azért az én erőtlenségeimmel, hogy a Krisztus ereje lakozzék énbennem. Annak okáért gyönyörködöm az erőtlenségekben, bánatalmazásokban, nyomorúságokban, üldözésekben és szorongattatásokban Krisztusért; mert amikor erőtlen vagyok, akkor vagyok erős*” (2Korinthus 12,9-10). Ez az isteni út. Ezen ment Krisztus keresztül, és gyakran ezen vezet minket is át.

Látjuk tehát, hogy Isten hatalma nem abban mutatkozik meg, hogy mindig szabadítást, sikert és megoldást ad nekünk, hanem gyakran abban, hogy lehetetlen, fájdalmas és erőt próbáló helyzetekben tart meg minket, és azokon keresztül vezetve dicsőíti meg magát, nyilvánvalóvá téve a mi erőtlenségünket, de felragyogtatva az Ő kegyelmének és irgalmának nagyságát. A Krisztus születése előtti események különösen is emlékeztetnek minket erre. Amin Józseféknek keresztül kellett mennie, kicsit se volt kellemes, de mégis az Urat dicsőítette, és hit által ők ezt megértették, és örömmel fogadták. A nagy Király jött el, aki előtt, meg kell alázkodnunk, akár nagyon mélyen is, nemcsak az Ő hatalmáért és fenségéért, hogy azt elismerjük, hanem azért is, mert követnünk kell Krisztust azon az úton, amelyen Neki is járnia kellett. Nem mindegy, hogy az ember zúgolódva megy keresztül az élet útján, vagy pedig bízva az Úr hatalmában, munkájában és szeretetében és irgalmában, hogy amikor megaláztatáson vezet keresztül, akkor is azt a javunkra és az Ő dicsőségére teszi. Adja az Úr, hogy Szentlelke által kapjunk elég türelmet, hitet, erőt, hogy mindig lássuk az Úr hatalmát, kegyelmét és irgalmát. És bízunk abban, hogy az valósul meg, amit Ő akar, elküldi a Szabadítót – elküldte, mi már így is mondhatjuk –, de mivel advent van, ezért emlékeztetek, hogy ismét elküldi, és egyes helyzetekben is meg tudja adni a szabadítást, de nekünk Őt közben dicsőítenünk kell, magasztalnunk az Ő hatalmáért, uralmáért, mert mindent irányít, és mindent bölcsen és szeretettel cselekszik. Az Úr erősítsen meg minket ebben a hitben, és indítson minket az Ő magasztalására.

### **Imádkozzunk!**

Igaz a Te igéd, Urunk, hogy a Te útjaid nem a mi útjaink, és a Te gondolataid nem a mi gondolataink. Porszemek vagyunk, mennyei Atyánk, átlátni, megérteni, felfogni mindazt, amit Te bölcsen elterveztél és véghez viszel. Csak ámulattal, csodálattal és hódolattal tudunk Előtted leborulni, látva mindezeket, amiket Krisztus születése előtt is véghezvittél egy egyszerű utazásért, azért, hogy Józsefék eljussanak Betlehembe. És mégis felragyogtattad a Te végtelen nagy hatalmadat, nem egyszerű megoldást választottál, mert meg akartál minket erősíteni ebben, hogy lássuk: Te a világ

által hatalmasnak mondott és tartott emberek és szövetségek felett is rendelkezel. Köszönjük, Urunk, hogy bátorítasz bennünket, hogy ma is ugyanígy munkálkodsz. Emberileg nézve azt mondjuk, hogy ez vagy az az érdekcsoport felvitte az árakat, ez vagy amaz háborút szít, de köszönjük, hogy mi a Te kezedben tudhatjuk az egész világ és benne a mi saját életünk sorsát is. Köszönjük, hogy ebben meg akarsz erősíteni, és azt is, hogy bátorítasz minket, hogy a mi javunkra uralkodsz, a mi javunkra ülsz ott, Krisztus, az Atya jobbján, és vagy „királyok Királya és uraknak Ura”. A mi üdvösségünket munkálsz, a mi megszentelődésünket, még amikor nehezre adsz, mikor megszorítasz, mikor fájdalmonkon vezetsz keresztül, akkor is meg tudsz tisztítani, szentelni és a Te hasonlatosságodra formálni minket. Urunk, segíts ebben bízunk, és segíts a Benned való hitben erőt találnunk minden erőtlenség és minden gyengeség közepette. És kérünk, hogy a karácsonyi, adventi időszakban is hadd dicsőítsünk Téged ezért a nagy kegyelmedért és szeretetedért, hogy még tart a Hozzád térés lehetősége, még van idő megtérni, van idő átadni életünket, bocsánatodat kérni, bízni Krisztus golgotai keresztségében, és odaszánni mindenünket, teljes valónkat Neked. Kérünk, hogy ebben újíts meg bennünket napról napra.

Könyörgünk betegeinkért, Te adj nekik erőt elhordozni a testi fájdalmakat. Imádkozunk haldoklókért, kérünk, hogy Te legyél mellettük életük utolsó pillanataiban is, és köszönjük, hogy megvan a reménység, hogy Te helyet készítettél minden gyermeked számára.

Kérünk, vigasztald gyászolóinkat, akik a héten veszítették el szeretteiket, Te, aki a „*minden vigasztalás Istene*” vagy, legyél az ő erejük, támaszuk.

Könyörgünk az előttünk álló ünnepért is. Kérünk, segíts, hogy ne vesszünk bele a világ sekélyességébe, felszínességébe, hanem adj nekünk mély, lelki, Benned való örömmel teli ünnepet. És kérünk, hogy istentiszteleteinken is hadd magasztaljunk Téged, hadd dicsőítsük szent nevedet, és hirdessük, hogy Te voltál az, aki megszülettél, Te vagy az, aki ma is élsz és uralkodsz, és majd visszajössz.

Kérünk, hogy áldj meg egyen-egyenként, kicsinyeket, nagyokat egyaránt, fiatalokat, időseket abban az élethelyzetben, amiben vagyunk, akár éppen pihenünk, akár fáradozunk, akár reménnyel vagyunk teli, vagy reménytelenséggel, segíts Rád nézni, tekinteni, hálával elvonnunk – ahogy Jób is mondta – mind a jót, mind a rosszat is Tetőled.

És kérünk, hogy tartsd meg gyülekezetünket a Benned való hitben.

Könyörgünk országunk vezetőiért, kérünk, hogy Szentlelked vezesse őket is a döntéseikben, könyörgünk megtérésükért. Könyörgünk egyházunkért, szolgálóiért, tagjaiért, adj ébredést, Hozzád térést minél többeknek, az evangéliumot Te magad ragyogtasd fel, kérünk.

És add, hogy valóban vigyázva, munkálkodva Neked, egymásnak szolgálva várjunk Téged vissza, mert vagy az ég felhőin át jössz, vagy minket veszel magad mellé. Add, hogy készen állhassunk azon a napon, mikor szemtől szembe kell megállnunk Előtted. Köszönjük, hogy addig is tenyereden hordozol minket ígéreted szerint. Segíts, hogy valóban elhiggyük, hogy velünk, értünk vagy, és segíts, hogy mi is Veled lehessünk, Neked és Érted éljünk.

Így őrizz minket a hitben, kegyelmedben, szent Fiadért, Krisztusért!  
Ámen.

### 256,5-8 ének

5. Azért téged, Uram, én felmagasztallak,  
Te dicsőségemben hatalmasnak mondlak,  
Mind e világ előtt irgalmasnak vallak;  
És jóakarómnak én tégedet hívlak.

6. Kész már az én szívem néked énekelni,  
Kész most jóvoltodért nagy hálákat adni,  
És mindenek előtt téged megvallani,  
A te szent nevedet örökké dicsérni.

7. Kelj fel azért mostan, én nagy dicsőségem,  
Légy mindenben nékem kedves segítségem,  
Erőtlenségemben légy én erősségem  
És veszedelmemben légy oltalmam nékem.

8. Én felmagasztalom irgalmasságodat,  
Mindenkoron vallom te igazságodat,  
Mind ez egész földön hatalmasságodat:  
Mindenkor hirdetem a te jó voltodat.